

Arrest

nr. 243 091 van 27 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 9 juni 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 mei 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 juni 2020 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat I. ROOX (in opvolging van advocaat M. SAMPERMANS) verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 november 2019 diende verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op grond van artikel 40*bis*, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), in functie van haar dochter M.G., van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 11 mei 2020 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.11.2019 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Belgische dochter, de genaamde M.G. [...]. De ascendent van een Belg kan slechts gezinshereniging met zijn kinderen aanvragen in toepassing van artikel 40 bis of artikel 47 van de wet van 15/12/80 indien de Belg gebruikt heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie.

De referentiepersoon doet dus een beroep op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie, maar legt hiervoor geen bewijzen voor.

Gelet dat artikel 21 VWEU bepaald dat 'iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld'.

Gelet dat het Europese Hof van Justitie in zijn arrest van 12 maart 2014 stelt dat:

'Wanneer er in geval van een daadwerkelijk verblijf van een burger van de Unie in het gastland krachtens en onder eerbiediging van artikel 7, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38, aldaar een gezinsleven is opgebouwd of bestendigd, vereist de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid 1, VWEU ontleent, dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat derdelander is. Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou deze burger van de Unie er immers van worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel 21, lid 1, VWEU in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendigd, kan voortzetten (zie in die zin arresten Eind, punten 35 en 36, en lida, punt 70).'

Uit dit arrest volgt dat de referentiepersoon enerzijds dient aan te tonen dat zij in een ander EU-lidstaat verbleef krachtens en volgens de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG inzake een verblijfsrecht van meer dan drie maanden (werknemer, zelfstandige, student, beschikker voldoende bestaansmiddelen), en anderzijds dient te bewijzen dat zij in dat EU-land een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendigd met betrokkene.

Ter staving dat de Belgische referentiepersoon gebruikt heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer, werden de volgende documenten voorgelegd:

- Model 8 nr. 2257 opgemaakt door de gemeente Heist-op-den-Berg waaruit blijkt dat de referentiepersoon op datum van 5.08.2019 is afgevoerd naar Duitsland.*
- Duits aanmeldingsformulier ddd. 02/08/2019*
- Duits afmeldingsformulier dd. 15/11/2019*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt onvoldoende dat de Belgische referentiepersoon een verblijf heeft bekomen in Duitsland van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in richtlijn 2004/38/EG (artikel 7, leden 1 en 2). Betrokkene heeft zich slechts laten registreren in Duitsland, echter werd er niet bewezen dat de referentiepersoon aldaar verblijf heeft bekomen van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Bovendien is niet aangetoond dat de referentiepersoon heeft samengewoond met haar moeder in Duitsland. Uit de gegevens van het Rijksregister van betrokkene zelf blijkt bovendien dat zij komende is van Sri Lanka. Betrokkene en de referentiepersoon hebben aldus in Duitsland niet gezamenlijk verbleven.

Het recht op vrij verkeer is hier niet aangetoond. Betrokkene kan zich dus niet beroepen op artikel 40 bis van de wet van 15/12/80. Betrokkene kan zich ook niet beroepen op artikel 40 ter van de wet van 15/12/80, gezien sedert juli 2011 de categorie 'gezinshereniging van een ascendent met een meerderjarige Belg' immers niet langer voorzien is in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40 bis, §1 van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

*Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"2. Aangaande de gegrondheid van het beroep:

Verzoekster meent de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

Schending van artikel 47/1,2° van de Vreemdelingenwet; Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten, schending van de bepalingen van de Richtlijn 2004/38/EG, schending van de zorgvuldigheidsplicht

Verzoekster diende een aanvraag tot verblijf in als familielid van een Burger van de Unie, zoals omschreven als artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet: "Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie."

Om het burgerschap van de Unie van de referentiepersoon vast te leggen werd er beroep gedaan op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG.

Dat de bestreden beslissing de weigering als volgt motiveert:

"Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie"

Dat de motivering van verweerder geenszins aanvaard kan worden.

Artikel 7 'verblijfsrecht voor meer dan drie maanden' van de richtlijn 2004/38/EG leest als volgt:

"1. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven:

a) indien hij in het gastland werknemer of zelfstandige is,

b) indien hij voor zichzelf en voor zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het gastland, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het gastland volledig dekt, of 29.6.2004 NL Publicatieblad van de Europese Unie L 229/39 c) — indien hij is ingeschreven aan een particuliere dan wel openbare instelling die door het gastland overeenkomstig de wetgeving of administratieve praktijk is

erkend of wordt gefinancierd, om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen; en — indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het gastland volledig dekt, en hij de bevoegde nationale autoriteit, - door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze -, de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen beschikt om te voorkomen dat hij of zijn familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het gastland; of d) indien hij een familielid is van een burger van de Unie die voldoet aan de voorwaarden onder a), b) of c) en hij deze burger begeleidt of zich bij hem voegt.

2. Het verblijfsrecht van lid 1 strekt zich uit tot familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, en die de burger van de Unie begeleiden of zich in het gastland bij hem voegen, en voldoen aan de voorwaarden onder a), b) of c).

3. Voor de toepassing van lid 1, onder a), behoudt een burger van de Unie die niet langer werknemer of zelfstandige is, in de volgende gevallen zijn status van werknemer of zelfstandige: a) hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt; b) hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven; c) hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst voor minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft de status van werknemer ten minste zes maanden behouden; d) hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van de status van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.

4. In afwijking van lid 1, onder d), en lid 2, geldt het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie die valt onder lid 1, letter c), alleen voor de echtgenoot, de geregistreerde partner in de zin van artikel 2, lid 2, onder b), en kinderen die ten laste komen. Artikel 3, lid 2, is van toepassing op rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn die ten laste komen van de burger van de Unie en op die van zijn echtgenoot of geregistreerde partner."

Artikel 6 van de richtlijn 2004/38/EG voorziet erin dat een burger van de Unie het recht heeft om in een andere lidstaat te verblijven zonder enige voorwaarden of formaliteiten voor een periode van maximum drie maanden, dit is eveneens van toepassing op de familieleden die zich bij de burger van de Unie voegen. Pas wanneer de drie maanden verstreken zijn moet er aan de voorwaarden van artikel 7 van de richtlijn 2004/38/EG worden voldaan.

De referentiepersoon moet aan geen voorwaarden voldoen wanneer zij voor een periode van drie maanden in Duitsland verblijft, pas na het verstrijken van deze periode worden er voorwaarde opgelegd.

De referentiepersoon verbleef op Duitse grondgebied, voor een periode van meer dan drie maanden als beschikker over voldoende bestaansmiddelen. De referentiepersoon had tijdens haar verblijf in Duitsland voldoende inkomsten om er voor te zorgen dat zijn op geen enkel moment ten laste viel van het Duitse sociale bijstandstelsel.

De referentiepersoon voldoet aan de voorwaarden neergeschreven in artikel 6 en 7 van de richtlijn 2004/38/EG, en kan zich dus beroepen op het burgerschap van de unie zoals voorgeschreven in artikel 20 VWEU.

Voorts is het verzoekster volstrekt onduidelijk hoe zij kan aantonen dat zij de referentiepersoon vergezelde naar het buitenland. Zij geniet namelijk geen verblijfsrecht en bijgevolg geen in- of uitschrijving in de registers, waaruit haar vertrek of aankomst zou kunnen blijken.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.“

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt vooreerst op dat verzoekster in het middel ten onrechte voorhoudt dat zij een aanvraag op grond van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet indiende. Immers werd op de bijlage 19ter – d.i. het bewijs van indiening van een aanvraag gezinshereniging – dat zich in het administratief dossier bevindt, aangegeven dat de aanvraag geschiedde *“in toepassing van artikel 40bis of 40ter”* in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (cf. RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden bijlage 20 kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin wordt opgeworpen dat de motivering geenszins kan worden aanvaard, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster is van oordeel dat de motivering van de bestreden beslissing geenszins aanvaard kan worden. Kernpunt van haar betoog is dat de referentiepersoon wel voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 6 en 7 van de richtlijn 2004/38/EG, daartoe de nodige bewijsstukken heeft aangebracht en zich derhalve wel kan beroepen op de artikelen 20 en 21 van het VWEU. Voorts is verzoekster van oordeel dat verweerder een onzorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar haar situatie.

2.4. Het past vooreerst de positie van verzoekster te bepalen in het kader van de richtlijn 2004/38/EG. De Raad merkt op dat artikel 3, eerste lid, van de richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en dienst familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

Gelet aldus op het gegeven dat artikel 3 van de richtlijn 2004/38/EG aangeeft dat deze enkel van toepassing is ten aanzien van een burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit – waarbij verzoekster, d.i. het familielid afkomstig van een derde land, voor de toepassing van de bepalingen van voormelde richtlijn afhankelijk is van de toepassing hiervan op de referentiepersoon, daar de richtlijn geen autonome rechten verleent aan derdelanders (zie HvJ 8 november 2012, C-40/11, *Iida*, punt 66 en HvJ 8 mei 2013, C-87/12, *Ymeraga en Ymeraga-Tafarshiku*, punt 34) – dient te worden vastgesteld dat *in casu* de referentiepersoon een Belgische onderdaan is, die zich tevens op het Belgische grondgebied bevindt. Aldus betreft de situatie van de referentiepersoon niet een bij artikel 3 van de richtlijn 2004/38/EG voorziene situatie. Het Europees Hof van Justitie heeft in deze ook reeds klaar en duidelijk gesteld dat *“uit een letterlijke, een systematische en een teleologische uitlegging van richtlijn 2004/38/EG blijkt dat daarop geen afgeleid verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een burger van de Unie, in de lidstaat waarvan de burger de nationaliteit heeft, kan worden gefundeerd”* (HvJ 12 maart 2014, C-456/12, *O.B. t. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel*, punt 37).

Uit bovenstaande uiteenzetting blijkt genoegzaam dat verzoekster zich niet kan baseren op artikel 40*bis* of artikel 47/1 van de vreemdelingenwet – dat een omzetting vormt van de richtlijn 2004/38/EG en dat richtlijnconform dient te worden geïnterpreteerd – om enig verblijfsrecht in haren hoofde te kunnen doen vaststellen. Immers heeft het Europees Hof van Justitie duidelijk aangegeven dat voormelde richtlijn niet voor dergelijk doeleinde kan worden aangewend.

Hoewel de situatie van verzoekster – waar zij gezinshereniging beoogt met een burger van de Unie, die verblijft in dezelfde lidstaat als deze waarvan hij de nationaliteit bezit – aldus niet onder het secundaire Europese recht kan ressorteren, werd in de bestreden bijlage 20 terecht getoetst of verzoekster een afgeleid recht kon verwerven op basis van (artikel 20 en) artikel 21 van het VWEU. Als staatsburger van een lidstaat heeft de referentiepersoon immers de status van burger van de Unie volgens artikel 20, lid 1, van het VWEU, zodat hij zich, ook ten opzichte van de Belgische autoriteiten, kan beroepen op de bij die status horende rechten, met name op het recht om vrij te reizen en te verblijven op het grondgebied van de lidstaten, zoals verleend door artikel 21 van het VWEU (zie o.m. HvJ 10 juli 2008, C-33/07, *Jipa*; HvJ 5 mei 2011, C-434-09, *McCarty*). Afgeleid uit deze bekommernis om het effectieve genot van de voornaamste rechten verbonden aan het burgerschap van de Unie te garanderen, kunnen aldus de artikelen 20 en 21 van het VWEU zich ertegen verzetten dat een familielid die een derdelander is, een afgeleid verblijfsrecht wordt geweigerd door de lidstaat waarvan de referentiepersoon tevens de nationaliteit bezit. Hierbij dient te worden opgemerkt dat, van zodra vaststaat dat de artikelen 20 en 21 van het VWEU de lidstaten ertoe nopen een afgeleid verblijfsrecht te voorzien voor een familielid van een burger van de Unie, waarbij deze laatste verblijft in de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit, de voorwaarden voor dergelijk afgeleid verblijfsrecht in beginsel niet strenger mogen zijn dan die welke richtlijn 2004/38/EG verbindt aan de toekenning van een dergelijk verblijfsrecht aan een derdelander die familielid is van een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich in een andere lidstaat dan die van zijn nationaliteit te vestigen. Wanneer aldus vaststaat dat een afgeleid verblijfsrecht zich in voormelde situatie opdringt, zullen de voorwaarden voor dit verblijfsrecht – hoewel dit recht, gelet op het boven gestelde, zijn grondslag niet rechtstreeks vindt in artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet – inhoudelijk op een minstens gelijkwaardige wijze moeten worden beoordeeld als deze voorzien in artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet.

Gelet op bovenstaande dient *in casu* aldus vooreerst te worden vastgesteld of verzoekster heeft aangetoond zich te bevinden in een situatie waarvan het Europees Hof van Justitie heeft aangegeven dat de artikelen 20 en 21 van het VWEU de Belgische overheid ertoe verplichten in een afgeleid verblijfsrecht voor verzoekster te voorzien. In de bestreden bijlage 20 werd, wat dit betreft, op pertinente wijze verwezen naar het arrest van het Europees Hof van Justitie van 14 maart 2014 (HvJ 12 maart 2014, C-456/12, *O.B. t. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel*), waarin de krijtlijnen werden uiteengezet omtrent de situaties waarbinnen de voornaamste rechten verbonden aan het Europees burgerschap de lidstaten ertoe nopen een afgeleid verblijfsrecht te verschaffen aan derdelanders-familieleden van een burger van de Unie, die verbleven heeft in een andere lidstaat dan de zijne, doch thans opnieuw verblijft in dezelfde lidstaat als deze waarvan hij de nationaliteit bezit, zoals *in casu*.

Luidens voormelde rechtspraak van het Europees Hof van Justitie, is – opdat de artikelen 20 en 21 van het VWEU een afgeleid verblijfsrecht voor derdelanders familieleden afdwingen – vereist dat het daadwerkelijk verblijf van de burger van de Unie in het gastland (d.i. *in casu* Duitsland) van die aard is geweest dat hij in staat is gesteld in die lidstaat een gezinsleven op te bouwen of te kunnen bestendigen krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, leden 1 en 2 of artikel 16, leden 1 en 2 van de richtlijn 2004/38/EG. Enkel in dergelijk geval dreigt er zich immers een belemmering van de voornaamste rechten verbonden aan het burgerschap van de Europese Unie voor te doen, met name dat de burger van de Unie zich ervan zou kunnen weerhouden de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit te verlaten, omdat hij geen zekerheid heeft dat hij na zijn terugkeer naar het land van herkomst in gezinsverband kan blijven samenleven (HvJ 11 december 2007, C-291/05, *Eind* en HvJ 23 september 2003, C-109/01).

In concreto impliceert dit voor verzoekster, wiens Belgische dochter als referentiepersoon geen duurzaam verblijfsrecht in Duitsland heeft genoten, dat het verblijf van haar dochter in Duitsland diende plaats te vinden krachtens en onder eerbiediging van de voorwaarden van artikel 7, eerste lid, van de richtlijn 2004/38/EG, wat aldus impliceert dat verweerder *in casu* diende te toetsen of de door verzoekster overgemaakte stukken een afdoende bewijs vormden van een verblijf van de referentiepersoon in Nederland als werknemer/werkzoekende/zelfstandige, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, dan wel als student.

Verzoekster maakte bij haar verblijfsaanvraag, in verband met het verblijf van de referentiepersoon in Duitsland, volgende stukken over:

- Bewijs van afvoering van de registers (model 8), opgemaakt te Heist-op-den-Berg op 8 augustus 2019;
- Duits aanmeldingsformulier van 2 augustus 2019;
- Duits afmeldingsformulier van 15 november 2019.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar het arrest van 12 maart 2014 van het Hof van Justitie en wordt er onder meer gesteld dat *“de referentiepersoon enerzijds dient aan te tonen dat zij in een ander EU-lidstaat verbleef krachtens en volgens de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG inzake een verblijfsrecht van meer dan drie maanden (werknemer, zelfstandige, student, beschikker voldoende bestaansmiddelen)”*, hetgeen verzoekster niet betwist. Verweerder geeft verder aan dat uit de door verzoekster voorgelegde gegevens onvoldoende blijkt dat de referentiepersoon een verblijf heeft bekomen in Duitsland. Hierna besluit verweerder dat er niet afdoende is aangetoond dat de referentiepersoon in Duitsland verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker over voldoende middelen, zoals bepaald in richtlijn 2004/38/EG (artikel 7, leden 1 en 2). Verzoekster betoogt dat de referentiepersoon op het Duits grondgebied verbleef als beschikker over voldoende bestaansmiddelen en nooit ten laste viel van het Duits sociale bijstandstelsel, en de referentiepersoon derhalve voldoet aan de voorwaarden van de richtlijn 2004/38/EG. Met deze loutere beweringen doet verzoekster de voormelde motieven van de bestreden beslissing echter geenszins aan het wankelen.

Aldus toont verzoekster met haar uiteenzetting niet aan dat verweerder op een kennelijke onredelijke of incorrecte wijze heeft gehandeld, door te oordelen dat uit de overgemaakte stukken niet blijkt of en op welke basis de referentiepersoon een effectief verblijfsrecht in Duitsland heeft verkregen. Dit motief is reeds schragend genoeg om de bestreden beslissing te dragen, daar de noodzaak, om op grond van de artikelen 20 en 21 van het VWEU te voorzien in een afgeleid verblijfsrecht door verzoekster, enkel bestaat indien kan worden vastgesteld dat de burger van de Unie op bestendige wijze heeft verbleven in Duitsland, *quod non in casu*.

2.5. Waar verzoekster nog kritiek uitoefent op het motief dat zij niet afdoende heeft aangetoond dat zij en de referentiepersoon in Duitsland samenwoonden, merkt de Raad dus op dat dit een overtollig motief betreft en dat de eventuele gegrondheid van een middel dat is gericht tegen een overtollig motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoekster heeft dan ook geen belang bij dit onderdeel van het middel (*cf.* RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833). Ten overvloede wijst de Raad erop dat het louter gegeven dat verzoekster op onwettige wijze in Duitsland verbleef, haar niet kan ontslaan van de vereiste om aan te tonen dat de referentiepersoon tijdens haar daadwerkelijk verblijf in Duitsland door haar werd begeleid. Er anders over oordelen zou impliceren dat een vreemdeling zich vrijgesteld zou zien van de te leveren bewijzen, louter omwille van het zich niet-conformereren aan de verblijfsreglementering.

2.6. Verzoekster toont niet aan dat verweerder de overgemaakte stukken niet correct zou hebben beoordeeld, noch blijkt dat verweerder in gebreke is gebleven bepaalde bewijsstukken in rekening te nemen. Aldus blijkt niet dat de gemachtigde de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze trof. Verzoeksters louter theoretische uiteenzetting in dit verband toont geen schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT